

Izabela Jarosińska

"Przekłady Adama Grzymały-Siedleckiego.(Próba rekonesansu)", Władysław Nowacki [w:] "Z problematyki gatunków i prądów literackich XIX i XX wieku (red nauk. J. Konieczny)", Bydgoszcz 1972 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 16/48, 205

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(II) NOWACKI Władysław: Przekłady Adama Grzymały-Siedleckiego. (Próba rekonesansu). W: Z problematyki gatunków i prądów literackich XIX i XX wieku. (Red. nauk. J. Konieczny). Bydgoszcz 1972. Bydgoskie Tow. Naukowe, s.101-116.

Artykuł omawia dorobek Adama Grzymały-Siedleckiego w zakresie tłumaczeń rosyjskiej literatury pięknej (utwory Dostojewskiego, Gorkiego, Gogola i Czechowa), przeprowadzając przy tym szczegółową analizę językową przekładów następujących tekstów: "Mieszczan" Gorkiego, "Ożenku" Gogola oraz "Oświadczyń" Czechowa. Przekład jednoaktówki Czechowa uznany został za najwierniejsze i najlepsze ze wszystkich rosyjskich tłumaczeń Grzymały-Siedleckiego.

BP/48/60

I.J.

(II) MATYWIECKI Piotr: Spór Asklepiadesa z Hipokratesem. "Teksty" 1972 nr 4 s.129-140.

Autor dowodzi, iż motyw przenikania się materii żywej i martwej, wymiennosci ich atrybutów jest, po pierwsze, stale obecny w twórczości Lema (literackiej i "medycznej", egzystencyjnej) i, po drugie, twórczość tę organizuje, zarówno w planie kompozycyjnym (konstrukcja postaci i wirtualnego odbiorcy), jak filozoficznym. W tekstach Lema wymieniają się wskutek tego artykułacje dwu postaw światopoglądowych: pierwsza (hipokratejska) zakłada, że racjonalna aktywność ludzka zdolna jest wymusić na przyrodzie posłuszeństwo i w ten sposób osiągnąć spełnienie człowieczeństwa; druga (asklepiadesowa) zaleca kontemplacyjny stosunek wobec ładu natury, której człowiek jest drobnym elementem.

BF/48/61

H.P.